

**NATO'YA
HAYIR!**

**TÜRKİYE
KOMÜNİST
HAREKETİ**

www.tkh.org.tr

iletisim@tkh.org.tr

Telefon:

0 216 345 1984

0541 515 1920

Bize Ulaşın

KURULUŞ:

BİR İTTİFAKIN GERÇEK KÖKENLERİ

4 Nisan 1949'da ABD'nin başkenti Washington D.C.'de 12 ülkenin temsilcisi bir antlaşmaya imza attı ve Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü-NATO kuruldu. Kuruluş gerekçesi netti: Sovyetler Birliği'ne karşı Batı'yı koruyacak bir kolektif "savunma" örgütü kurmak. Ancak bu örgütün doğuşuna biraz daha yakından bakıldığında, tablonun çok daha farklı olduğu görülecektir. 1945'te San Francisco'da kurulan Birleşmiş Milletler, en azından kağıt üzerinde çok taraflı bir güvenlik sistemi öngörüyordu.

NATO'NUN KURUCU ÜYELERİ

- ABD, Kanada, İngiltere, Fransa, Belçika, Hollanda, Lüksemburg, Norveç, Danimarka, İzlanda, Portekiz, İtalya
- Portekiz, NATO'ya kurucu üye olarak katıldığında, Salazar'ın faşist diktatörlüğü altındaydı.
- İzlanda'nın o dönemde düzenli bir ordusu yoktu -bugün de yok

BM, bölgesel güvenlik örgütlerinin yaptırım gücü kullanabilmesi için Güvenlik Konseyi onayını zorunlu kılıyordu.

Ancak BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri arasında Sovyetler Birliği'nin de olması, ABD, İngiltere ve Fransa açısından önemli kısıtlar barındırıyordu.

NATO, işte bu kısıtlamayı fiilen devre dışı bırakmak amacıyla tasarlandı.

NATO'nun kuruluşunun hemen ardından CIA bir iç memorandum hazırladı. Bu belgede NATO'nun gerçek amacı şöyle tanımlanıyordu: **Sovyetleri caydırmak yeterli değildir; asıl mesele "Almanya'nın uzun vadeli denetimini sürdürmek" ve "Avrupa'da güç dengesini kimin belirleyeceği sorusunu yanıtlamak"tır.**

NATO'nun ilk genel sekreteri Lord Ismay ise örgütün işlevini daha da açık bir dille ifade ediyordu: **"Sovyetleri dışarıda tutmak, Amerikalıları içeride tutmak, Almanları aşağıda tutmak."**

Bu formülasyon, NATO'nun kuruluşunda "Batı demokrasisini korumak" söyleminin ne denli boş olduğunu gösteriyor.

Bu durum, örgütün aynı zamanda Avrupa'nın kendi bağımsız güvenlik politikası geliştirmesini önlemek ve ABD'nin kitadaki belirleyici konumunu sürdürmek amacıyla kurulduğunu da gösteriyor.

Kuruluşta Nazi Kadroları

NATO'nun kuruluş sürecinde göz ardı edilen, ancak son derece önemli bir gerçek daha vardır. Henüz İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinin üzerinden dört yıl geçmemiştir ve NATO çerçevesinde ya da ABD'nin Batı Almanya'yı yeniden silahlandırma politikası kapsamında pek çok eski Nazi subayı Batı'nın güvenlik aygıtına dahil edildi.

Bunların en bilineni Reinhard Gehlen'dir. Almanya'nın Doğu Cephesi istihbarat şefi olan Gehlen, savaşın bitmesinden önce arşivleriyle birlikte ABD'ye teslim oldu ve CIA'nın öncülü sayılan OSS bünyesinde çalışmaya başladı. Gehlen Örgütü adıyla bilinen yapı, eski Nazi ajanlarını istihdam ederek Sovyet karşıtı istihbaratın temelini oluşturdu. Bu örgüt sonunda Batı Almanya'nın resmi istihbarat teşkilatı BND'ye dönüştü.

“

Gehlen, savaşın bitmesinden önce arşivleriyle birlikte ABD'ye teslim oldu ve CIA'nın öncülü sayılan OSS bünyesinde çalışmaya başladı.

Kuzey Atlantik ittifakı, Batı Almanya'nın yeniden silahlandırılması ve 1955'te NATO'ya dahil edilmesiyle bu mirası kurumsal bir zemine oturttu. Eski Wehrmacht subayları, yeni Batı Alman ordusunun (Bundeswehr) komuta kademesine yerleştirildi. Ortak tehdit olarak Sovyetler Birliği'ni tanımlayan ideolojik çerçeve, hem eski Nazileri hem de Batılı müttefikleri kolayca ortak bir platformda buluşturuyordu.

GEHLEN VE NAZİ MİRASI

Reinhard Gehlen: Hitler döneminin Doğu Cephesi istihbarat şefi.

1945'te ABD'ye teslim oldu; CIA'nın öncüsü OSS için çalışmaya başladı. Kurduğu 'Gehlen Örgütü' yüzlerce eski Nazi ajanını istihdam etti.

Bu yapı, 1956'da Batı Almanya'nın resmi istihbaratı BND'ye dönüştü.

Gehlen 1968'e kadar BND başkanlığını yürüttü.

12'DEN 32'YE NATO'NUN GENİŞLEMESİ

1949'da 12 üyeye kurulan NATO, bugün 32 üyeye sahip. Bu genişleme yalnızca bir büyüme hikayesi değil; aynı zamanda Sovyetlere karşı verilen sözlerin nasıl çiğnendiğinin ve küresel güç hesaplarının nasıl işlediğinin somut belgesidir.

Türkiye, Yunanistan ile birlikte 1952'de NATO'ya katıldı. Türkiye'nin üyeliğinin ön koşulu, Kore Savaşı'na asker göndermesiydi. Yaklaşık 21 bin Türk askeri Kore'de ABD için savaştı; 892'si geri dönmedi. NATO'ya üyelik bu bedelin karşılığı olarak verildi.

NATO GENİŞLEME TARİHÇESİ

1949 Kurucu 12 üye: ABD, Kanada, İngiltere, Fransa, Belçika, Hollanda, Lüksemburg, Norveç, Danimarka, İzlanda, Portekiz, İtalya

1952 Türkiye ve Yunanistan (Türkiye, Kore'ye asker göndererek üyelik bedelini ödedi)

1955 Batı Almanya (eski Nazi subayları yeni ordunun komuta kademesine yerleştirildi)

1982 İspanya (Franco diktatörlüğünün sona ermesinin ardından)

1999 Çek Cumhuriyeti, Macaristan, Polonya

2004 Bulgaristan, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Slovakya, Slovenya

2009 Arnavutluk, Hırvatistan

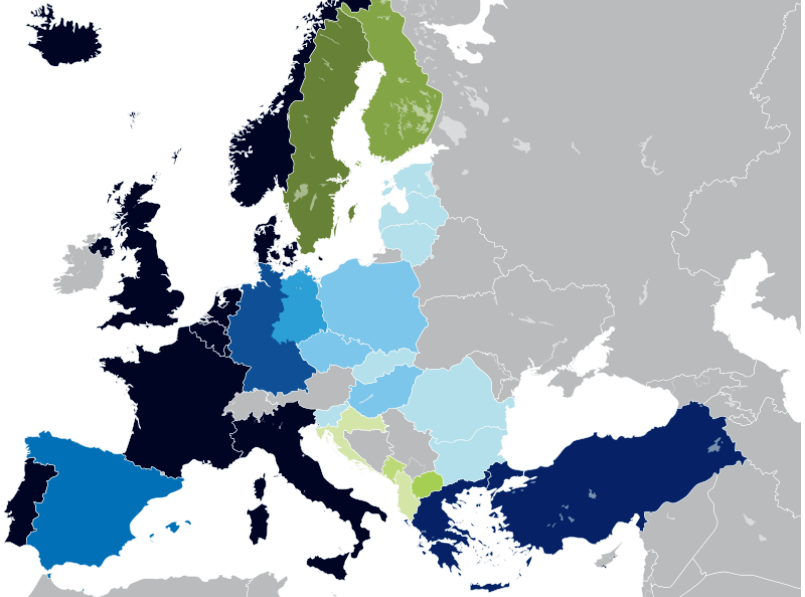
2017 Karadağ

2020 Kuzey Makedonya

2023 Finlandiya

2024 İsveç

- 1949
- 1952
- 1955
- 1982
- 1990
- 1999
- 2004
- 2009
- 2017
- 2020
- 2023
- 2024

NATO'nun temel hedefi olan Sovyetler Birliği'nin son yıllarında, NATO artık amaçsızlığa doğru gidiyordu. Sovyetler Birliği'nin çözümlenmesinden önce ABD, 1990 yılında Almanya'nın birleşmesi görüşmeleri sırasında Sovyet liderliğine açık bir taahhütte bulunmuştu. NATO Almanya'nın doğu sınırının ötesine genişlemeyecekti. Ancak elbette bu söz tutulmadı. 1991'den itibaren NATO durmaksızın doğuya doğru yürüdü. Bugün ittifak, yeni üyeleriyle Rusya'nın sınırına dayanmış durumdadır.

Bu genişlemenin arkasında yalnızca jeopolitik hesaplar değil, büyük ekonomik çıkarlar da yatıyordu. SSCB'nin çözülmesiyle birlikte silah şirketleri, savaş döneminin kârlarının erimesinden korkuyordu. Lockheed Martin'in dönemin başkan yardımcısı Bruce Jackson'ın başkanlığında bir lobi örgütü kuruldu. 1996–1998 arasında altı büyük silah şirketi ABD Kongresi'nde NATO genişlemesini desteklemek için 51 milyon dolar harcadı. Yeni NATO üyelerinin Amerikan silah sanayiinden alım yapması güçlü biçimde teşvik edildi. Genişleme aynı zamanda silah pazarının genişlemesiydi.

SİLAH SANAYİİ VE NATO GENİŞLEMESİ

- 1996–1998 arasında, 6 büyük silah şirketi
- NATO'nun genişlemesi için ABD Kongresi'nde **51 milyon dolar** lobi harcaması yaptı.
- Avrupalı NATO üyelerinin **silah ithalatı**, 2015–2019 dönemine kıyasla 2020–2024'te iki katına çıktı.
- Bu ithalatın **%64'ü** ABD kaynaklıdır.
- NATO'nun genişlemesi, **Boeing, Lockheed Martin ve Raytheon** gibi şirketler için yeni pazarlar anlamına geliyor

NATO'NUN DOĞRUDAN DAHİL OLDUĞU

SAVAŞLAR VE OPERASYONLAR

Bir savunma değil savaş örgütü olarak kurulan NATO, kuruluşundan bu yana doğrudan savaşlara girmiş, ülkeleri bombalamış, hükümetleri devirmiş, devletleri yıkmıştır. 'Savunma örgütü' söylemi, bu operasyonların her birinde yerle bir olmuştur.

Kore Savaşı (1950–1953)

NATO'nun ilk fiili savaş sınavı Kore Yarımadası'nda gerçekleşti. ABD önderliğinde 16 ülkenin katıldığı savaşta yüzünü sosyalizme dönen Asya'ya karşı bir set örülmek istendi. Bölgede güç kazanan SSCB, Çin ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, 2. Dünya Savaşı sonrasında kapitalist dünyanın lideri olan ABD'nin hiç istemeyeceği bir gelişmeydi. Üç yıl süren savaşta

yaklaşık üç milyon Koreli hayatını kaybetti ve ülke nüfusunun onda biri yok oldu. KDHC şehirlerinin yüzde 85'i bombalandı. ABD komutanı General MacArthur nükleer silah kullanmayı önerdi; bu öneri kabul görmedi, ancak teklif edilmesi bile savaşın nasıl bir çığırılık içinde yürütüldüğünü göstermesi açısından oldukça önemli.

KORE SAVAŞI RAKAMLARI

- Yaklaşık 3.000.000 Koreli hayatını kaybetti. (bu, nüfusun yaklaşık %10'una karşılık gelmektedir)
- Kuzey Kore şehirlerinin %85'i bombalandı.
- 892 Türk askeri hayatını kaybetti, 2.068 asker yaralandı.
- Türkiye, 1952 yılında NATO üyeliğini bu süreçte ödediği bedelin ardından kazandı.
- Ateşkes 1953'te imzalandı; ancak taraflar arasında resmî bir barış antlaşması hâlâ imzalanmamıştır.

Yugoslavya'nın Bombalanması (1995 ve 1999)

Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte ABD ve Batılı emperyalist güçler, NATO'yu artık açıkça 'savunma' sınırlarının ötesinde bir araç olarak kullanmaya başladı. 1995'te Bosna'da Sırp mevzileri bombalandı. Bu, NATO'nun BM yetkisini aşan ilk operasyonuydu.

Ancak asıl kırılma noktası 1999'da geldi. NATO, Kosova'yı gerekçe göstererek BM Güvenlik Konseyi kararı olmaksızın Sırbistan'ı 78 gün boyunca bombaladı. Rusya ve Çin'in veto hakkı yok sayıldı. Bu, uluslararası hukukun pervasızca çiğnenmesiydi.

Bombalanan hedefler arasında sivil altyapı, köprüler, hastaneler vardı. Belgrad'daki Çin Büyükelçiliği vuruldu. Sırbistan TV binası bombalandı ve içerideki 16 gazeteci hayatını kaybetti. Operasyonda tükenmiş uranyum içeren mühimmat kullanıldı; bölgede sonraki yıllarda kanser vakalarında belgelenmiş artış yaşandı.

YUGOSLAVYA BOMBALAMALARI

- 78 gün süren hava saldırıları, **BM kararı olmaksızın** gerçekleştirildi.
- Sivil hedefler vuruldu: TV binaları, hastaneler, köprüler ve alışveriş merkezleri.
- Çin Büyükelçiliği bombalandı: 3 Çinli gazeteci hayatını kaybetti
- Tükenmiş uranyum mühimmatı kullanıldı; kalıcı çevre kirliliği ve sağlık riskleri ortaya çıktı.
- Savaşın ardından, Kosova'da ABD'nin bölgedeki en büyük üslerinden biri olan **Camp Bondstell** kuruldu.

YUGOSLAVYA'NIN DAĞILIŞI

Afganistan İşgali (2001–2021)

11 Eylül 2001 saldırılarının ardından ABD, NATO tarihinde ilk kez Antlaşma'nın 5. Maddesini işletti: 'Bir üyeye saldırı hepsine saldırı sayılır.' Bu madde NATO'yu Afganistan'a sürükledi. Türkiye dahil pek çok üye asker ve lojistik destek sağladı.

Yirmi yıl süren işgalde yaklaşık 241.000 kişi hayatını kaybetti. İki trilyon dolara yakın para harcadı. Afganistan'da uyuşturucu üretimi işgal döneminde rekor düzeylere ulaştı. Saldırılarda düşün ve cenaze törenleri dahil binlerce sivil öldürüldü. ABD 2021'de Afganistan'dan çekildi. Taliban yeniden iktidara geldi.

Irak Savaşı (2003)

NATO resmi olarak Irak Savaşı'na girmede; ancak üyelerinin önemli bir kısmı bu savaşın aktif katılımcılarıydı ve savaş boyunca NATO altyapısı kullanıldı. ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Şubat 2003'te BM Güvenlik Konseyi'nde Irak'ın kitle imha silahı

programı olduğuna dair 'belgeler' sundu. Ancak herkesin bildiği üzere, bu sunumdaki iddialar tamamen asılsızdı. Ancak buna rağmen savaş açıldı. Powell, yıllar sonra bu sunumun 'hayatının lekesi' olduğunu söyledi.

Savaşın sonuçları yıkıcı oldu: bir milyonun üzerinde Iraklı hayatını kaybetti, dört milyon kişi yerinden edildi, Ebu Gureyb cezaevindeki sistematik işkence dünyayı sarstı. ABD Irak Ordusu'nu dağıttı. İşsiz kalan Sünni subaylar El Kaide ile birleşti. Bu koşullarda IŞİD doğdu.

Libya'nın Tahrip Edilmesi (2011)

BM, Muammer Kaddafi'ye karşı sivil koruma amacıyla Libya'da uçuşa yasak bölge oluşturulmasına onay verdi. NATO bu kararı rejim değişikliği operasyonuna dönüştürdü. Kaddafi vahşice öldürüldü. Arkasında birden fazla rakip hükümetin çatıştığı, köle pazarlarının açıkça işlediği ve milyonların Akdeniz'i aşarak Avrupa'ya kaçmaya çalıştığı parçalanmış bir Libya bırakıldı.

IRAK SAVAŞI

- **1 milyondan fazla** Iraklı hayatını kaybetti Savaşın gerekçesi olarak sunulan **"kitle imha silahları"** hiçbir zaman bulunamadı.
- ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, BM'de yaptığı sunumu daha sonra "hayatımın lekesi" olarak nitelendirdi.
- Ebu Gureyb Hapishanesi'nde
- sistematik işkence ve kötü muamele belgelendi.
- IŞİD, bu savaşın yarattığı güç boşluğu ve istikrarsızlık ortamında ortaya çıktı.

NATO'NUN KOMÜNİZM KARŞITI FAALİYETLERİ

NATO yalnızca dışarıdaki rakiplere karşı değil, kendi üye ülkelerinde ve müttefik topraklarda sol hareketlere, komünist partilere ve sendikal örgütlenmelere karşı da sistematik biçimde hareket etti. Bu faaliyetler büyük ölçüde gizli tutuldu; bazıları on yıllar sonra belgelenebildi.

Batı Avrupa'da Sol Hareketlerin Bastırılması

NATO'nun kuruluşunun hemen ardından, özellikle Fransa, İtalya ve Yunanistan'da güçlü halk hareketleri vardı. İkinci Dünya Savaşı'nda faşizme karşı en yoğun direniş gösteren ve bedelini en ağır ödeyenler komünist partilerdi. Komünist partiler savaştan güçlenerek ve büyük bir prestij kazanarak çıkmışlardı.

ABD liderliğindeki NATO, bu ülkelerde komünist partilerin iktidar veya iktidar ortağı olmasını engellemek için çeşitli kirlili yöntemlere başvurdu. İtalya'da CIA seçimlere doğrudan müdahale etti. 1948 seçimlerinde sol ittifakı sandıkta yenmek için anti-komünist propagandanın parasal desteğe uzanan geniş bir operasyon yürütüldü. Fransa'da solcu bakanlar koalisyon hükümetlerinden uzaklaştırıldı.

Yunanistan'da ise iş daha da ileri gitti: 1946–49 iç savaşında İngiliz ve ardından ABD desteğiyle komünist güçler ezildi.

Yunanistan'da sonraki yıllarda NATO destekli askeri müdahale gerçekleşti.

Batı Almanya'da ise anti-komünizm devlet politikasının özü haline getirildi. 1956'da Alman Komünist Partisi anayasa mahkemesi kararıyla yasaklandı.

NATO'NUN ANTI-KOMÜNİST ARAÇLARI

Seçimlere müdahale:

İtalya 1948, Fransa, Yunanistan...

Siyasi partilerin yasaklanması:

Batı Almanya Komünist Partisi (1956)

Medya yönlendirmesi:

CIA destekli yayın organları ve radyo istasyonları

Sendikaların bölünmesi:

NATO destekçisi sendika yapıları oluşturuldu

Akademik ve kültürel alanda

'NATO ve ABD propagandası

Sendikal faaliyetler gözetim altına alındı. NATO'nun varlığı, bu baskı politikalarına hem meşruiyet hem de altyapı sağladı.

Cihatçıların Silahlandırılması: Afganistan Modeli

SSCB karşıtı mücadelede NATO ve ABD yalnızca askeri gücü değil, dinci gericiliği de destekledi. Bunların en çarpıcı örneği ise Afganistan'dır. 1979'da Sovyetler Birliği Afganistan'a girdiğinde CIA Siklon Operasyonu'nu başlattı ve bu süreçte Afgan mücahitlere yaklaşık üç milyar dolar aktarıldı.

Bu süreçte Usame bin Ladin dahil pek çok cihatçı CIA'nın dolaylı ağlarına dahil edildi. Pakistan'daki medreseler, savaşı yetiştiren ideolojik fabrikalar olarak fonlandı. Sovyetler Birliği 1989'da Afganistan'dan çekildi. Sonrasında NATO ve ABD ise bölgede bir cihatçı fabrikası bırakmış oldu. Bu fabrikaların ürettikleri ise yıllar sonra ortaya çıktı: Taliban, El Kaide ve nihayet 11 Eylül saldırıları...

'Sovyetleri yıkmak için' başlatılan proje, on yıllar sonra kendi yaratıcısının üstüne döndü. Ancak ABD ve NATO yine cihatçılığı desteklemeye devam etti. Çünkü bu emperyalizm için kullanışlı bir aparatı.

Bunun en yakın örneğini Suriye'de gözlemleyebildik. Suriye iç savaşında da çeşitli İslamcı gruplar, Esad iktidarını devirmek amacıyla Batı'nın dolaylı ya da doğrudan desteğini aldı.

GLADIO VE KONTRGERİLLA

NATO'NUN GİZLİ TERÖR AĞLARI

1990'da İtalya Başbakanı Giulio Andreotti Parlamento'da şu itirafta bulundu: NATO, İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından tüm üye ülkelerde gizli örgütler kurmuştu. İtalya'dakinin kod adı Gladio'ydu. Bu açıklamanın ardından Belçika, Hollanda, İsviçre, Danimarka, Norveç, Fransa, İspanya, Portekiz ve diğer ülkelerde benzer yapıların varlığı doğrulandı.

Resmi gerekçe şuydu: Olası bir Sovyet işgalinde bu ülkelerde anti-komünist direnişler örgütlemek. Bunun için ülkelerde silah depoları oluşturuldu, gizli ajan ağları kuruldu. Ancak bu ağların gerçekte ne yaptığı çok daha karanlık bir tabloya işaret ediyor.

AVRUPA'DA GLADIO EYLEMLERİ

- **1969 Piazza Fontana, İtalya:** Banka bombalandı, 17 ölü. Başta sol örgütlere yıkıldı; sonradan **NATO bağlantılı neo-faşist grubun işi** olduğu kanıtlandı.
- **1972 Peteano, İtalya:** Gendarmeri aracı bombalandı, **3 ölü**. Faili: **Gladio üyesi** Vincenzo Vinciguerra.
- **1980 Bologna Tren Garı, İtalya:** 85 ölü. **İtalya tarihinin en büyük terör saldırısı.** **Gladio** bağlantısı mahkemece tescillendi.
- **1977 Atocha, İspanya:** Komünist avukatlar öldürüldü. Faşist grubun saldırısı, NATO gerilim stratejisinin parçası.
- **1980'ler Brabant, Belçika:** Süpermarket saldırıları, **28 ölü**. NATO bağlantılı yapılara işaret edildi; davalar hâlâ aydınlatılmadı.

Türkiye'de Kontrgerilla

1952'de, Türkiye'nin NATO'ya katılmasının hemen ardından, Özel Harp Dairesi bünyesinde kontrgerilla faaliyetleri başladı. CIA ve NATO'dan eğitim ve finansman alındı. Kontrgerilla, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ve devlet aygıtının içine derinlemesine işledi.

Bu yapının faaliyetleri onlarca yıl boyunca siyasi cinayetler, bombalı saldırılar ve provokasyonlar biçiminde tezahür etti. Hedeflerin başında sol örgütler, sendikalar, Aleviler ve Kürtler geliyordu. Kontrgerilla, sol-sağ çatışması olarak sunulan 1970'lerin siyasi şiddetinin asıl organizatörlerinden biri olarak değerlendirilmektedir.

TÜRKİYE'DE KONTRGERİLLA FAALİYETLERİ

- **1952 Kuruluş:** Özel Harp Dairesi, CIA ve NATO altyapısıyla oluşturuldu. 1960'lar Sol yükselişi bastırmak için provokasyon operasyonları; siyasi cinayetler sol örgütlere yıkıldı.
- **1978 Maraş:** Alevi katliamı, 100'den fazla ölü. Ülkücü örgütlerle bağlantılar belgelendi.
- **1978 Çorum:** Alevi karşıtı saldırılar, onlarca ölü.
- **1996 Susurluk kazası:** Devlet-mafya-ülkücü üçgeni gün yüzüne çıktı.
- **1 Mayıs 1977 Taksim Meydanı:** Mitinge ateş açıldı, 34-37 kişi öldürüldü. Kontrgerilla bağlantısı iddiaları bugün hâlâ araştırılıyor.

1996'da yaşanan Susurluk trafik kazası, gizli yapının varlığını tartışmaya kapatmayacak biçimde ortaya döktü. Aynı araçta hayatını kaybeden üç kişi, Türk siyasetinin kanlı karanlık yüzünü temsil ediyordu: Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ, Interpol'ün aradığı tetikçi Abdullah Çatlı ve DYP Milletvekili Sedat Bucak.

Bu kaza, Türkiye'de onlarca yıldır süregelen devlet-mafya-NATO ağının varlığını doğrulamak açısından sembolik bir an oldu.

“

Aynı araçta hayatını kaybeden üç kişi, Türk siyasetinin kanlı karanlık yüzünü temsil ediyordu.

SUSURLUK KAZASI (3 KASIM 1996)

- Aynı araçta: **Emniyet yöneticisi, Interpol tarafından aranan bir tetikçi ve bir siyasetçi** bulunuyordu
- Abdullah Çatlı, birden fazla kimlik kullanıyor ve diplomatik pasaportla dolaşıyordu
- Kaza, **“derin devlet” olgusunu** tartışmasız biçimde kamuoyunun gündemine taşıdı
- Halk, **“Sürekli Aydınlık için Bir Dakika Karanlık”** eylemini başlattı: **Her gece saat 21:00'de ışıklar kapatılıp açıldı.**
- Olay sonrası Meclis soruşturması açıldı, ancak tam anlamıyla bir **hesaplaşma sağlanamadı**

NATO DESTEKLİ ASKERİ DARBELER

NATO, seçilmiş hükümetleri devirmeyi bir stratejik araç olarak kullandı. Bu darbeler ortak bir mantıkla işledi. Komünizm ya da sosyalizme yakın yönetimler iktidardan uzaklaştırıldı ve yerlerine emperyalizmin çıkarlarına uyumlu askeri ya da otoriter rejimler getirildi.

Yunanistan: Albaylar Cuntası (1967–1974)

Nisan 1967'de Albay Georgios Papadopoulos önderliğinde askeri cunta iktidara el koydu.

NATO sessiz kaldı; Yunanistan ittifakta kalmaya devam etti.

Cunta döneminde binlerce komünist, solcu ve sendikacı tutuklandı, sistematik işkence uygulandı. 1973'te Politeknik öğrencileri ayaklandı; cunta tankları üniversiteye girdi, onlarca öğrenci öldürüldü. Cunta yedi yıl sonra Kıbrıs'taki macerası nedeniyle çöktü.

CIA VE ŞİLİ DARBESİ

- Kissinger: 'Şili gibi bir ülkenin seçmenlerin sorumsuzluğu yüzünden neden komünist olmasına izin verelim?' demiştir.
- CIA, Şili'yi istikrarsızlaştırmak için 10 milyon dolar harcadı.
- Yüzlerce siyasetçi, gazeteci ve sendikacı işkenceyle öldürüldü.
- Pinochet rejimi, ABD-IMF destekli neoliberal 'şok terapisi' uygulamalarının ilk laboratuvarı oldu.

Şili: Allende'nin Devrilmesi (11 Eylül 1973)

Salvador Allende, 1970'te seçimlerle iktidara gelen sosyalist bir cumhurbaşkanıydı. Şili'deki bakır madenlerini millileştirdi, toprak reformu başlattı, eğitimi ve sağlığı ücretsiz hale getirdi. CIA bu adımları ABD çıkarlarına tehdit olarak değerlendirdi ve 'Proje FUBELT' adlı operasyonunu başlattı.

11 Eylül 1973'te Pinochet önderliğinde gerçekleştirilen darbeye Allende, La Moneda Sarayı'nda darbeye karşı direnirken hayatını kaybetti. Darbe sonrasında 3.000'den fazla kişi katledildi, 40.000 kişi tutuklanarak işkenceye uğratıldı. Pinochet diktatörlüğü 1990'a kadar sürdü. Şili'nin bu dönemi, neoliberal kapitalizmin ilk örneği olarak kabul edilir.

"El pueblo unido jamás será vencido"

Bu slogan ve şarkı, Latin Amerika'dan tüm dünyaya yayılan bir direniş marşıdır.

Brezilya (1964), Arjantin (1976) ve Diğerleri

Latin Amerika'da 1960'lardan 1980'lere uzanan dönemde onlarca NATO destekli askeri darbe gerçekleşti. Brezilya'da 1964'te seçilmiş João Goulart hükümeti devrildi; askeri diktatörlük 1985'e kadar sürdü. Arjantin'de 1976 darbesinin ardından 30.000 kişi 'kayboldu' — çoğu işkeneye öldürüldü ya da uçaklardan denize atıldı. Uruguay, Paraguay, Bolivya da aynı süreçten geçti. Bu ülkelerin ordu subayları, büyük bölümü Kuzey Karolina'da bulunan ABD'nin 'Amerikalara Yönelik Okul' (School of the Americas) adlı askeri eğitim merkezinde yetiştirildi.

Türkiye'de 12 Eylül Darbesi

12 Eylül Darbesi NATO üyeliğinin belirlediği jeopolitik konumun önem kazandığı, Soğuk Savaş dengeleri ve küresel kapitalizmin yön değiştirdiği bir dönemde olmuştur. Türkiye, Sovyetler Birliği'ne komşu, Ortadoğu'ya açılan ve NATO'nun güney kanadını oluşturan bir ülke olarak Batı açısından "kaybedilemez" bir konumdaydı. 1970'lerde ise bu stratejik ülke, yükselen işçi hareketleri, kitleselleşen sol örgütler ve derinleşen ekonomik krizle birlikte Batı blokunun gözünde "istikrarsız" hale gelmişti. Bu istikrarsızlık sadece sokak çatışmalarıyla ilgili değildi; aynı zamanda Türkiye'de sınıf mücadelesinin görünür biçimde yükselmesiyle ilgiliydi. Grevler artıyor, sendikalar güçleniyor ve özellikle devrimci sol hareketler hem ideolojik hem de toplumsal etki açısından

genişliyordu. Bu durum NATO açısından bir güvenlik sorunu olarak okunuyordu, unk Türkiye'nin siyasi yöneliminin değişmesi ihtimali teorik olmaktan çıkıp somut bir risk gibi görünmeye başlamıştı. Bu bağlamda CIA çevrelerinden gelen ve Paul Henze'ye atfedilen "Bizim ocuklar başardı" sözü, Batı'nın darbeye karşı olmadığı ve hatta onu stratejik bir çözüm olarak gördüğü fikrini simgeleyen bir ifade olarak önem kazandı.

Darbe sonrasında yaşananlar, bu stratejik beklentilerle oldukça uyumlu bir tablo ortaya koydu. Siyasal alan tamamen yeniden düzenlenirken, en sert darbe sol hareketlere indirildi. Yüz binlerce insanın gözaltına alınması, işkenceler, idamlar ve sürgünler yalnızca bir "düzen sağlama" operasyonu değildi; aynı zamanda sınıf temelli siyasetin toplumsal köklerini koparmaya yönelikti. Sendikaların kapatılması, grevlerin yasaklanması ve özellikle işçi sınıfının örgütlü gücünün dağıtılması, Türkiye'de solun uzun yıllar toparlanmakta zorlanacağı bir kırılma yarattı. Bu yönüyle 12 Eylül, sadece mevcut sol hareketleri bastırmakla kalmadı, gelecekte benzer bir toplumsal gücün ortaya çıkmasını da zorlaştıracak bir zemin oluşturdu.

Bu siyasi baskı ortamı, emperyalizm için ekonomik alanda yaşanan dönüşümle birlikte anlam kazandı. 1980 öncesinde alınan ama uygulanması siyasi direniş nedeniyle zor olan neoliberal politikalar, darbe

sonrasında hızla hayata geçirildi. Bu süreçte Turgut zal'ın rolü belirleyiciydi. Devletin ekonomideki rolünün azaltılması, kamu işletmelerinin özelleştirilmesi, emeğin maliyetinin düşürülmesi ve Türkiye'nin küresel piyasaya daha açık hale getirilmesi gibi politikalar, gcl bir toplumsal muhalefet varken uygulanması zor olan adımlardı. Darbe, bu muhalefeti ortadan kaldırarak neoliberal dönüşüm için gerekli "sessizliği" sağladı.

“

Grevler artıyor, sendikalar gcleniyor ve özellikle devrimci sol hareketler hem ideolojik hem de toplumsal etki açısından genişliyordu.

Dolayısıyla 12 Eylül' sadece bir askeri müdahale olarak değil, Soğuk Savaş'ın güvenlik mantığı ile neoliberalizmin ekonomik mantığı'nın keşiştiği bir moment olarak okumak daha açıklayıcı olur. NATO açısından bu, Türkiye'nin Batı blokunda kalmasını garanti altına alan bir istikrar operasyonuydu; Türkiye içindeki egemen sınıflar açısından ise, yükselen işçi hareketini bastırarak yeni bir ekonomik modelin nn aın tarihsel bir kırılma noktasıydı.

NATO: DEMOKRASİ HAREKETİ Mİ, ANTI-DEMOKRATİK BİR GÜÇ MÜ?

Seçimler sonucunda iktidara gelen yönetimlere karşı NATO ve ABD'nin tavrı tutarlı bir örüntü izledi: Sonuçlar emperyalizmin çıkarlarıyla örtüşüyorsa meşru, örtüşmüyorsa ya istikrarsızlaştırmaya ya da doğrudan devirmeye konu oldu.

İran'da Musaddık (1953), Guatemala'da Arbenz (1954), Şili'de Allende (1973) bu örüntünün en bilinen örnekleridir. Tüm bu liderlerin ortak özelliği, doğal kaynakları millileştirmiş ya da bağımsız bir politika izlemiş olmalarıydı. Hepsinin sonunu CIA operasyonları hazırladı.

NATO Ülkelerinde Sol ve Sendika Baskısı

NATO yalnızca dışarıya değil, kendi üye ülkelerinin içine de müdahale etti. İtalya ve Fransa'da CIA seçimlere doğrudan karıştı. Batı Almanya'da komünist parti yasaklandı. Gladio ağları, kendi ülkelerinde 'sol tehdidi' bastırmak adına sivil halka terör uyguladı.

Bu bağlamda NATO, sosyalist bloğa karşı değil, emekçi hareketinin her biçimine karşı bir güç olarak hareket etti. 'Savunma' söyleminin arkasındaki gerçek işlev buydu.

NATO'NUN DEMOKRASİ SİCİLİ

- Kurucu üye Portekiz: 1949–1974 yıllarında faşist diktatörlük altında
- Yunanistan 1967–74: NATO, 7 yıllık cuntayı onayladı
- Şili, İran, Guatemala, Brezilya, Arjantin: Seçilmiş hükümetler devrildi
- Türkiye: Amerikancı askeri darbeler
- Sonuç: NATO 'demokrasi koruyucusu' değil, emperyalist çıkarların güvencesidir.

TÜRKİYE'NİN NATO'DAN GÖRDÜĞÜ ZARARLAR

Türkiye 1952'den bu yana NATO üyesidir. Yetmiş yılı aşkın bu üyelik boyunca Türkiye'nin ittifaktan ne kazandığı sık sık dillendirilir. Ancak Türkiye'nin bu üyeliğin bedelini ne kadar ağır ödediği, nadiren ve yeterince tartışılır.

Kore'nin Bedeli

NATO üyeliği, ucuz kazanılmadı. Türkiye 1950'de Kore Savaşı'na asker göndererek üyelik için kapı açtı. Dünya'nın öbür ucunda, coğrafi ya da siyasi hiçbir çıkarı bulunmayan bir savaşta 25.000 asker savaştı. 892'si geri dönmedi. Binlercesi yaralandı. Bu, Türkiye'nin NATO'ya giriş bedeliydi.

Darbeler ve Demokrasinin Gasp Edilmesi

Türkiye, NATO üyeliği döneminde dört askeri darbe yaşadı. Bu darbelerin hiçbirinde NATO ses çıkarmadı. Tersine, özellikle 12 Eylül 1980 darbesinin ABD onayıyla gerçekleştiği CIA belgelerince desteklenmektedir. Darbeler Türkiye'nin demokratik gelişimini her seferinde sekteye uğrattı. 1982 Anayasası bir cunta ürünüdür ve NATO çıkarlarıyla uyumlu biçimde kaleme alınmıştır.

Kontrgerilla Yılları

NATO altyapısıyla kurulan Kontrgerilla örgütü, onlarca yıl boyunca Türkiye'nin iç siyasetine kanlı biçimde müdahale etti. 1 Mayıs 1977'deki Taksim Katliamı,

1978'deki Maraş ve Çorum katliamları, 1996'da patlak veren Susurluk skandalı vb. tüm bu olaylar Kontrgerilla'nın Türkiye'nin siyasi yaşamı üzerindeki karanlık etkisinin somut göstergeleridir.

Nükleer Tehdit: İncirlik

Adana İncirlik Üssü'nde bugün yaklaşık 50 adet B61 nükleer bombası bulunduğu tahmin edilmektedir. Bu silahlar NATO'nun 'nükleer paylaşım' doktrini çerçevesinde ABD'nin kontrolü altındadır. Türkiye ne bu silahları kullanabilir ne de kaldırabilir. Ancak varlıkları Türkiye'yi herhangi bir nükleer çatışmada birinci hedef haline getirmektedir.

Bu gerçeğin ağırlığı 2016 darbe girişimi sırasında çarpıcı biçimde hissedildi: Türk hükümeti İncirlik'in enerji bağlantısını keserek üssü geçici kapattı ve nükleer silahların güvenliği tartışma gündemine girdi. Bunun ne anlama geldiği açıktır: Kendi topraklarında bulunup denetleyemediğiniz nükleer silahlar, egemenlik değil tehdit demektir.

Kıbrıs: NATO Hem Darbeyi Hem Müdahaleyi Üretti

Kıbrıs sorunu, NATO'nun çifte standardının en çarpıcı örneğidir. NATO üyesi Yunanistan'da ABD'nin onayladığı askeri cunta, 1974'te Kıbrıs'ta Enosis darbesi örgütledi.

Türkiye, garantörlük haklarına dayanarak müdahale etti.

NATO iki müttefikini birbirine bıraktı; 'kollektif savunma' ilkesi işlevsiz kaldı. Kıbrıs bugün hâlâ bölünmüş durumdadır.

Ekonomik Yük: Silah Alımları

NATO üyeliği, Türkiye'yi sürekli artan savunma harcamalarına mahkûm etmektedir. 'NATO standardı'na uyum gereğiyle milyarlarca dolar silah alımı yapılmaktadır. Bu silahların önemli bölümü ABD ve diğer NATO üyelerinden satın alınmakta, bu paranın büyük kısmı yurt dışında kalmaktadır.

Bu kaynakların eğitime, sağlığa, sosyal altyapıya aktarılması yerine silah sanayiine pompalandığı gerçeği, NATO üyeliğinin Türkiye halkına ne kadar pahalıya mal olduğunu gösteriyor.

“

Bu silahlar NATO'nun 'nükleer paylaşım' doktrini çerçevesinde ABD'nin kontrolü altındadır. Türkiye ne bu silahları kullanabilir ne de kaldırabilir.

Ancak varlıkları Türkiye'yi herhangi bir nükleer çatışmada birinci hedef haline getirmektedir.

İNCİRLİK'TEKİ NÜKLEER SİLAHLAR

~50 adet B61 nükleer bombası tahmin ediliyor.

Kontrol tamamen ABD'nin elinde: PAL (izin sistemi)

Türkiye bu silahları ne kullanabilir ne de kaldırabilir.

Almanya, Belçika, Hollanda bu silahları çıkarma tartışması yapıyor Türkiye'de bu tartışma bile yapılamamaktadır.

İncirlik, Türkiye'yi nükleer çatışmanın birinci hedefi yapıyor.

'NATO OLMASA İŞGAL EDİLİRDİK' SAFSATASI: TÜRKİYE ZATEN İŞGAL ALTINDA

Türkiye NATO'ya üye olduğu için korunuyor; olmasaydı işgal edilirdi.' Bu argüman, Türkiye'de NATO üyeliğini savunmak için en sık başvurulan gerekçedir. Ancak bu argümanın her katmanı ciddi sorularla karşılaşır.

Hangi Ülke Türkiye'yi İşgal Edecekti?

Bu sorunun cevabı hiçbir zaman somut olarak verilmez. Sovyetler Birliği 1991'de dağıldı; üzerinden otuz yılı aşkın süre geçti. Peki Türkiye bugün NATO olmasa kim tarafından işgal edilme tehlikesiyle karşı karşıya? Rusya'nın Türkiye'yi işgal edeceğine dair hiçbir somut gösterge yoktur. Üstelik Türkiye, NATO çatısı altındayken hem Yunanistan hem de Rusya ile ciddi gerilimler yaşamış, ittifak bu gerilimleri çözmekte büyük ölçüde etkisiz kalmıştır.

İşgal Dışarıdan Değil İçeriden Geldi

Yabancı bir ordunun sınırı geçmesi için işgal olmak zorunda değildir. Kendi topraklarınızda, kendi denetiminizin dışında yabancı güçlerin askeri üsleri varsa, buna işgal denemez mi? İncirlik'teki 50 nükleer bomba kimin kararıyla orada bulunuyor? Kimin emriyle kullanılacak? Türkiye'nin bu soruya vereceği yanıt, egemenliği hakkında her şeyi söylüyor.

Ayrıca Türkiye'deki siyasi iktidarlar da her zaman NATO ve ABD desteği ile iktidara gelmiş ya da kalabilmiştir. Bugün AKP iktidarı, NATO'nun ve ABD'nin bizzat desteği ile iktidara gelmiştir ve 23 yıldır her türlü emperyalist destek ile iktidarda kalabilmiştir.

Yani ülkemiz zaten askeri ve siyasi olarak NATO ve ABD çizgisinde ilerlemektedir. Bağımsızlığı olmayan bir ülkenin, işgal altındaki bir ülkeden ne farkı olabilir?

NATO Üyeliği Egemenliği Kısıtlıyor

NATO üyeliği, Türkiye'nin dış politika seçeneklerini yapısal olarak daraltır. Türkiye, NATO çıkarlarıyla çelişebilecek politikalar izlerken sürekli bir gerilim içinde hareket etmek zorunda kalmaktadır. S-400 alımı bu gerilimin en somut örneği oldu: Türkiye egemen bir karar alarak Rus yapımı hava savunma sistemi satın aldı; NATO bunu kınadı, ABD yaptırımlar uyguladı. Bu çelişki gösteriyor ki NATO üyeliği, egemenliğin güvencesi değil, kısıtlayıcıdır. Üye olmak, çoğu zaman kendi çıkarınızla değil ittifakın, özünde ABD'nin çıkarıyla örtüşen kararlar almayı gerektirmektedir.

'Korunma' Söylemi Manipülasyonun Kendisidir

'NATO olmasaydı işgal edilirdik' argümanı, Türkiye halkını korkuya dayalı bir boyun eğmeye ikna etmek için kullanılan bir manipülasyon aracıdır. Bu söylem aynı zamanda şu gerçeği gizler: NATO üyeliği süresince Türkiye darbeler yaşadı, binlerce vatandaşı işkenceye uğratıldı, Kontrgerilla onlarca yıl terör estirdi ve İncirlik'te nükleer silahlar tutuldu. Tüm bunlar yaşanırken 'koruma' söyleminin nasıl bir anlamı var?

“

Bu silahlar NATO'nun 'nükleer paylaşım' doktrini çerçevesinde ABD'nin kontrolü altındadır. Türkiye ne bu silahları kullanabilir ne de kaldırabilir.

Ancak varlıkları Türkiye'yi herhangi bir nükleer çatışmada birinci hedef haline getirmektedir.

TÜRKİYE'DEKİ YABANCI ASKERİ VARLIKLAR

İncirlik Üssü: ~50 nükleer bomba, ABD kontrolünde.

İzmir: NATO Kara Kuvvetleri Komutanlığı (LANDCOM)

Türkiye'de çok sayıda ABD ve NATO askeri tesisi bulunmaktadır.

Bu tesisler Türkiye'nin değil, ABD'nin stratejik çıkarlarına hizmet eder.

2016'da Türkiye İncirlik'e geçici kapattı — egemenlik buysa, bu nasıl egemenlik?

SONUÇ: NATO'DAN ÇIKILMALI

Bu metni okuduktan sonra NATO hakkında söylenebileceklerin özeti şudur: Kuruluşundan bu yana NATO, demokrasiyi değil diktatörlükleri destekledi. Barışı değil savaşı büyüttü. Güvenliği değil silah tüccarlarının karlarını ön planda tuttu. Seçilmiş hükümetleri devirdi, kendi topraklarında gizli terör ağları kurdu, işkencecilere kol kanat gerdi. Türkiye'ye getirdiği 'güvenlik', askeri darbelerin, onlarca faili meçhul cinayetin, incirlik'teki nükleer silahların ve milyarlarca dolarlık silah faturasının güvenliğidir.

'NATO olmasa işgal edilirdik' safatasının karşısına şu gerçeği koymak gerekir: Türkiye, NATO üyesi olduğu dönemlerde fiilen işgal altındaydı. Topraklarında denetleyemediği nükleer silahlar, seçtiği hükümeti devirecek darbeler ve kendi vatandaşlarına terör uygulayan gizli örgütler – tüm bunlar egemenliğin değil işgalin göstergeleridir.

Çözüm, emperyalizmin bir başka biçimine sığınmak değildir. Çözüm, gerçek anlamıyla bağımsız, barışçıl ve halkların dayanışmasına dayanan bir dış politikadır. NATO'dan çıkılmalı, yabancı üsler kapatılmalı, nükleer silahlar ülkemizden uzaklaştırılmalıdır.

NATO'YA HAYIR!

NATO, savaş ve terör aygıtı olarak dünya barışının baş düşmanı ve emperyalizmin jandarmasıdır. **NATO'nun patronu, ABD emperyalizmidir.**

Doların egemenliği ile emperyalist tekellerin çıkarlarını korumak, enerji kaynaklarının ve nakil yollarının kontrolünü elinde tutmak ve ABD emperyalizminin dünya ölçeğinde sultanını devam ettirmek için **NATO, bugün savaş çığırtkanlığını yükseltmektedir.**

Rusya'yi hedef alarak Avrupa'da yeni bir kıtasal savaşın ve Çin'i hedef alarak yeni bir dünya savaşının yolu döşenmektedir. Ortadoğu'da ise yıkım, savaş ve katliamlar on yıllardır sürmektedir. **Şimdi adım adım kuşatılan İran'a yönelik savaş, NATO karargâhlarında çizilmektedir.**

Doğu Avrupa ve Balkan ülkelerine genişleyen NATO, Ortadoğu'dan sonra şimdi Kafkasya'da üslenmeyi ve Karadeniz'i bir NATO gölü haline getirmeyi hedeflemektedir.

Ülkemiz emperyalizm tarafından dört bir yandan kuşatılmaktadır.

NATO, yeni savaş kararları almak ve yeni planlar yapmak için bu kez ülkemiz başkentinde toplanacaktır.

NATO'ya, ABD'ye, kanlı planlarına, ülkemizin emperyalizmin planlarına ortak olmasına hayır!

2026 yılında NATO zirvesine ülkemizin ev sahipliği yapmasına istemiyorum!

Tam bağımsız Türkiye için NATO'dan çıkılmalı, bütün NATO üsleri kapatılmalıdır!

NATO'ya Hayır!
İmza kampanyamıza
katılmak için

TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİ